

Erasmus aneb cesta tam a zase zpátky

Mnoho lidí už o tomto projektu slyšelo. Někdo možná tuší, o co jde. Ale jak to vlastně vypadá, když se člověk stane součástí Erasmusu? Na tuto otázku hledalo dlouhou dobu odpověď mnoho žáků Střední odborné školy Znojmo, Dvořákova. Jen čtrnáct z nich však tuto odpověď našlo. Po dlouhém vybírání, zvažování možností a poradách s třídními učiteli bylo z celkového počtu snad čtyřiceti zájemců vybrána ona šťastná čtrnáctka, která se vypravila na dva týdny na Erasmus do jižní Francie. A dobrodružství začalo.

Zásadou každého cestovatele je plánovat. Vždy a vše. A ani tahle cesta nebyla výjimkou. Museli jsme se na místo dopravit. Cílové město Auch, kde sídlí partnerská škola Lyceé Beaulieu-Lavacant, je od Znojma vzdálená 1 823 km nejbližší silniční cestou. A pokud jsme nikdo nechtěl strávit sedmáct hodin v autobuse, zbývalo jen letadlo. Doprava, stejně jako celý pobyt, všechny aktivity i jídlo, nám byla hrazena z projektu Erasmus, tudíž cesta z Vídně do Mnichova a z Mnichova do Toulouse ve Francii nám nedělala sebevětší problém. Do Vídně jsme se dostali autobusem se soukromým dopravcem a z Toulouse do hostitelské školy školními auty. Jediná věc, na kterou by se snad dalo stěžovat, bylo tříhodinové čekání na mnichovském letišti. Tady jsme už mohli využít eurové kapesné a občerstvit se. Nic nezvládnutelného. Další část plánu, co budeme vlastně v té Francii dělat? Erasmus nezaručuje dovolenkové pobyty. Všem by se určitě líbilo jet na dva týdny k moři, o nic se nestarat, nic neplatit, chodit do restaurací a poznávat kulturu země. Ale o tom Erasmus není. Vyrazili jsme na zahraniční

pracovní stáž. A podmínkou pracovní stáže je, jak už to tak bývá, pracovat. Vedoucí Erasmusu pro naši hostitelskou školu, Franck Fouillet, oslovil místní firmy, které si pod svá křídla vzaly jednoho či dva české studenty, co neumí ani zbla francouzsky. Mezi takovými firmami nebyly jen farmy, ale i restaurace, parkurová stáj či školní jídelna nebo zahradnictví. Uplatnění zde tak našla spousta oborů, jako například agropodnikání, opraváři zemědělských strojů, kuchaři, cukráři, ale také podnikání s již vystudovaným oborem. Pracovali jsme, získávali zkušenosti, porovnávali s prací a fungováním podniků v České republice a domlouvali se jinak než rodnou řečí.

V domluvě byl ovšem zakopaný pes. Například já dva týdny pracovala v parkurové stáji. Majitelka uměla anglicky pozdravit. Toť vše. Jedna ze zaměstnankyň, která nás neoficiálně dostala na starost, protože uměla aspoň trochu mluvit, měla slovní zásobu dost velkou na to, abychom s ní daly pomoci jednotlivých slov a rozmáchlých gest rukama nohama dohromady, co se po nás chce. Našlo se sice ještě pár lidí, kteří se s námi byli schopni bavit anglicky, ale mnoho jich nebylo. V ostatních firmách to vypadalo dost podobně, tedy až na jednu z restaurací, jejíž majitel strávil nějaký čas na stáži v Pelhřimově a jeho angličtina byla více než dobrá. Na druhou stranu, překladač vše jistil. Je tedy fakt, že když jsem si od jedné z jezdkyň přečetla, že máme jít domů, protože koně nevypadají šťastní, chvíli mi trvalo, než mi došlo, že je máme dovést z výběhů do stáje.

A teď něco málo k ubytování. Z letiště nás vyzvedl ředitel školy a jeden

z jeho učitelů, který byl šťastnou shodou náhod z Česka, a odvezli nás do pobočky školy v Beaulieu, kde jsme trávili první týden na místním internátě. Od učitelů, kteří již tuto cestu absolvovali před covidovou dobou, jsme byli informováni, že na internátě se nenachází ani povlečení, ani polštáře. A proto naše kufry přesně tohle obsahovaly. Milým překvapením bylo, že jsme měli každý vlastní pokoj, což jsme nejvíce docenili hlavně vzhledem k počasí, protože jeden člověk vydýchal horký vzduch pomaleji, než třeba dva až tři. V přízemí a v patře se vždy nacházely dva záchody a dvě sprchy a každý pokoj měl vlastní umyvadlo i se zrcadlem. Součástí areálu byla také školní jídelna. V ní pracovali dva kuchaři z našich řad a všichni jsme tam chodili na sladké snídaně a tříchodové večere. Také jsme tam potkávali francouzské studenty.

V pondělí druhého týdne jsme se přestěhovali na internát do Lavacant. Pokoje po třech a společné sprchy nebyly problémem a celý prostor v Lavacant byl otevřenější. Dlouhá chodba ze všech stran lemovaná pokoji. Co nám ale chybělo a v Beaulieu nikoli, byla pračka. První týden jsme si mohli, po zakoupení pracích kapslí, sami prát špinavé oblečení. Tady ta možnost bohužel nebyla, ale náladu to nikomu nezkažilo.

Naše dva týdny se neskládaly jenom z práce. Hned první den, po náročné cestě letadlem, nás čekala prohlídka historického centra města s průvodkyní Elsou a večere v restauraci le France. Dále byly na programu pobyty třeba Acapela festival s velkou večerí z našich řad a všichni jsme tam chodili na sladké snídaně a tříchodové večere. Také jsme tam potkávali francouzské studenty.

du Lavandres s výstavou místního malíře, pokračovali jsme do města Condom, kde na nás čekal oběd v hotelové restauraci a pak nádherná katedrála. Odpoledne jsme věnovali cestě po malých vesnických hradech v okolí, a jako poslední bylo na pořadu dne muzeum výroby Armagnacu, alkoholu vyráběného pouze v Gaskoňsku. Mohli jsme si zde také koupit místní vína, nebo dokonce Armagnac, které jsme pak odevzdali učitelkám do úschovy. Celý den měl zakončit ohňostroj nedaleko Lavacant, ale kvůli vlne veder a panujícímu suchu byl zrušen.

Neděle se nesla v duchu historie. Navštívili jsme totiž Ecomuseum. Pod tímto názvem by si jen málokdo představil skanzen. Na co se ale většina z nás těšila, byl výlet k moři. Právě tam jsme se v neděli odpoledne vydali, abychom si ulevili od čtyřicetých veder, které nás celý

uplynulý týden sužovaly. Oceánské počasí bylo příjemně chladivé a všichni si ho užívali. Den zakončila opět večere v restauraci na náměstí v Auch.

Nemůžu vypsát náplň práce všech členů Erasmusu. Myslím si, že stejně jako nám ve stáji, i jim, druhý týden utekl až moc rychle. Ochladilo se, takže pracovní podmínky nebyly tak hrozné. V úterý večer jsme v Auch navštívili hudební festival, který se po dvou letech zase konal venku v první letní den. Ve středu nás čekalo úchvatné vystoupení dospělé skupiny cirkusové školy a v pátek poslední restaurace a balení kufrů.

Nikomu se nechtělo domů. Erasmus nám dal tolik zážitků, nových objevů, postřehů a přátelství, které bychom nikdy jinak nezískali. Cesta letadlem domů se zdála jako okamžik, a když jsme pak kolem jedenácté večer přejeli hranice České republiky, zdálo se to jako neskutečné, co všechno už je za námi.

Ve Francii jsme se setkali s hromadou milých a vstřícných lidí, nadšených do své práce. Přijali nás mezi sebe a snažili se překonat jazykovou bariéru jak nejlépe to jen šlo, abychom s nimi mohli pracovat a necítili se ostraně. Ve stáji nám dávali lekce ježdění (ve francouzštině docela záhu), nechávali nás krmit koně a čistit je, chystat na ježdění. I když jsme u nich strávili pouhé dva týdny, bude mi to místo a ti lidé, kterým jsem ani nerozuměla, hrozně chybět. A když jsme si pak v pondělí ráno šli pro Europasy a oficiální potvrzení o absolvování stáže, Tomáš Grois to shrnul třemi slovy, která nejen mě, ale i všem ostatním mluví z duše: "Byla to bomba."

Antonie Michalová, studentka oboru Agropodnikání